

Κυριακή πριν από τη γέννηση του Χριστού (Ματθ. 1, 1-25)

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016 18:48

Συντάκτης: Διαχειρίσις: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2620

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ευαγγέλιο σημαίνει καλή είδηση, καλή αγγελία. Τα τέσσερα ευαγγέλια της Καινής Διαθήκης περιέχουν το μήνυμα της σωτηρίας των ανθρώπων δια Κυρίου Ιησού Χριστού. Μας γνωστοποιούν ότι μέσα από την πνευματική σχέση με τον Θεό και την μετάνοιά μας σωζόμαστε, αρχής γενομένης με τον ερχομό του Υιού του Θεού στη γη ως ανθρώπου, που εγκαινίασε το έργο της Εκκλησίας Του. Ο Ματθαίος λοιπόν ήταν αρχικά τελώνης και μετέπειτα απόστολος Ιησού Χριστού. Έγραψε ευαγγέλιο στα εβραϊκά, που μεταφράστηκε πολύ σύντομα στα ελληνικά. Κήρυξε την ανάσταση του Χριστού στην Παλαιστίνη, Αιθιοπία και Περσία.

«ΒΙΒΛΟΣ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ », ξεκινάει το ευαγγέλιό του ο Ματθαίος. Μας περιγράφει την ιστορία του Ιησού Χριστού. Γένεση σημαίνει, καθώς εννοεί, ότι συμπεριλαμβάνει στα γραφόμενά του τα πάντα για τον Χριστό, όχι μόνο τη γέννησή του. Όλη την βιωτή του, τη διδασκαλία του, τα θαύματά του και φυσικά τον θάνατο και την ανάστασή Του.

«... . ΥΙΟΥ ΔΑΥΙΔ, ΥΙΟΥ ΑΒΡΑΑΜ»: Αυτός ο Ιησούς Χριστός έγινε άνθρωπος, εισήλθε στην ιστορία, και σαν άνθρωπος κατάγεται από τον Δαβίδ, που κι αυτός κατάγεται από τον Αβραάμ (ο γενάρχης των εβραίων, αφού ο Ματθαίος απευθύνεται σε ιουδαϊκό κοινό). Στις μεγάλες αυτές μορφές της Παλαιάς Διαθήκης είχε υποσχεθεί ο Θεός τον ερχομό του Θεανθρώπου από τη γενιά τους, που τώρα πραγματοποιείται, μας λέγει ο Ματθαίος. Αυτό το χαρμόσυνο γεγονός αποδεικνύει ο ευαγγελιστής με το γενεαλογικό δέντρο του Χριστού, που παραθέτει στη συνέχεια. Θέλει να πει ότι ο Χριστός δεν είναι άλλος από τον Μεσσία, που όλοι οι πιστοί διαχρονικά περίμεναν για να σώσει το ανθρώπινο γένος.

Ο γενεαλογικός πίνακας που παρατίθεται στη συνέχεια από το Ματθαίο (με κάθε τέτοιο προσωπικό πίνακα γενεαλογίας υποστήριζαν μπροστά στο νόμο και μεταξύ τους οι Ιουδαίοι ατομικές διεκδικήσεις και διαφορές) περιλαμβάνει 3 εβραϊκούς καταλόγους, που ο καθένας περιέχει 14 ονόματα (ο 3ος κατάλογος ξεκινά με την βαβυλώνια αιχμαλωσία). Ο αριθμός 14 είναι πολλαπλάσιο του ιερού αριθμού 7 και έχει την έννοια της αγιότητας της ιστορίας και του χρόνου. Υποδηλώνει επίσης ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο από όσα έγιναν (και γίνονται), διότι εξελίσσονται σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού, και ότι όλοι οι αιώνες ανέμεναν τον Χριστό. Έτσι, ανάμεσα στα 47 ονόματα προγόνων του Χριστού που παρατίθενται από τον Ματθαίο (και πάλι δεσπόζει η καθολικότητα του αριθμού 7) αναφέρονται σπουδαίοι άνδρες μεταξύ των Ισραηλιτών, οι οποίοι όμως έκαναν και σοβαρά λάθη και κακίες για τα οποία μετανόησαν. Η μετάνοια είναι όλο το νόημα της Αγίας Γραφής. Δεν σώζεται κανείς από τα δικά του ανδραγαθήματα, από την επίγεια δόξα, αλλά από το έλεος του Θεού. Και αυτό χορηγείται σε όσους ταπεινώνονται και ζητούν τη θεία βοήθεια και ευσπλαχνία.

Κυριακή πριν από τη γέννηση του Χριστού (Ματθ. 1, 1-25)

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016 18:48

Συντάκτης: Διαχειρίσις: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2620

Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί η ζωή του μεγαλύτερου βασιλιά του Ισραήλ, Δαβίδ (1033-993 π.Χ.), ο οποίος αν και είχε τόσα προσόντα (εξαιρετος ποιητής, μουσικός, κιθαρωδός, εφευρέτης μουσικών οργάνων, διοικητής, προφήτης) έπραξε στη ζωή του φόνο και μοιχεία. Ερωτεύτηκε μια παντρεμένη γυναίκα και έστειλε στην πρώτη γραμμή της μάχης τον σύζυγό της, τον Ουρία, για να πεθάνει και να του πάρει τη γυναίκα (με την οποία παντρεύτηκε), την Βηρσαβέε. Αργότερα μετανόησε με τη βοήθεια του προφήτη Νάθαν και έκλαψε πικρά. Ο Δαβίδ προφητεύει στους Ψαλμούς τον Μεσσία αλλά και η ζωή του σε 3 σημεία μοιάζει με του Χριστού, αφού κι αυτός γεννήθηκε στην Βηθλεέμ, ήταν 30 ετών όταν έγινε βασιλιάς, και συγχωρούσε τους εχθρούς του, όπως ζήτησε από όλους να κάνουν μετέπειτα ο Ιησούς.

Παραπλήσιο παράδειγμα και η ζωή του γιου του Δαβίδ βασιλιά Σολομώντα (972-931 π.Χ.). Αυτός διακρινόταν για τη μεγάλη σύνεση, τη μόρφωσή του, τις 3.000 παραβολές και τις 5.000 ωδές που έγραψε. Για τη ζωή και το έργο του αντλούμε πληροφορίες από τον Εκκλησιαστή, το Άσμα Ασμάτων και τις Παροιμίες. Αν και του χάρισε ο Θεός σοφία, δόξα και πλούτη πολλά, κατάντησε σαρκολάτρης και έπεσε και στη λατρεία των ειδώλων χάρη των παλλακίδων του και για προαγωγή συμφερόντων. Θέλει οπωσδήποτε να μας υπενθυμίσει το κείμενο ότι ο Χριστός ενδιαφέρεται για τη σωτηρία όλων και όχι μόνο των «καθώς πρέπει». Και πως ήταν η άκρα ταπείνωση πάνω στη γη, αφού δέχθηκε να χάσει την θεϊκή του «αξιοπρέπεια» για να σώσει με τη θυσία Του, αν το θελήσουν, ακόμη και τους χειρότερους εγκληματίες. Και λέμε «αν το θελήσουν» ακριβώς γιατί ο Θεός σέβεται απόλυτα την ανθρώπινη ελευθερία, την προσωπική στροφή καθενός προς το καλό ή το κακό, προς την αγάπη ή την αποξένωση και την σκληρότητα.

Ο Αβραάμ, που ονομάστηκε «πατέρας της πίστεως» και «ψίλος του Θεού», ζούσε στη γη των Χαλδαιών, στη Μεσοποταμία, και ήταν ο μόνος μονοθεϊστής ανάμεσα σε ειδωλολάτρες (ακόμη κι ο πατέρας του, ο Θάρα, υπήρξε ειδωλολάτρης). Επενέβη στη ζωή του ο Θεός λόγω του ευσεβούς χαρακτήρα του και του έδωσε εντολή να μεταβεί στη γη Χαναάν (Παλαιστίνη) για να ζήσει εκεί με την οικογένειά του. Στους αμέτρητους απογόνους του συμπεριλαμβάνονται, σύμφωνα με την υπόσχεση του Θεού, οι Ιουδαίοι, οι Χριστιανοί και οι Αγαρηνοί (από την υπηρέτριά του Άγαρ). Βέβαια, ο Χριστός δεν γεννήθηκε εβραίος γιατί δήθεν, όπως πιστεύανε στην εποχή του Κυρίου, το έθνος τους ήταν μοναδικό και εξαιρετικό πάνω στη γη (ούτε ο Αβραάμ εξάλλου ήταν εβραίος, ούτε οι προφύτες αναφέρθηκαν μόνο στο εβραϊκό μέλλον), αλλά γιατί μέσω αυτού έγινε γνωστό το μήνυμα σωτηρίας σε όλα τα έθνη, ήδη από τα χρόνια της Π.Δ. Όχι μόνο δηλαδή ανάμεσα στους προγόνους του Χριστού συναντάμε και πολύ ασεβείς άρχοντες των Ισραηλιτών, όπως ο Μανασσής και ο Αμών, αλλά και στον γενεαλογικό κατάλογο για τον οποίον μιλήσαμε προηγουμένως συμπεριλαμβάνονται και η Χαναναία Ραάβ καθώς και η Μωαβίτισσα Ρούθ, που σημαίνει ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις μεταξύ εθνών, φυλών

Κυριακή πριν από τη γέννηση του Χριστού (Ματθ. 1, 1-25)

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016 18:48

Συντάκτης: Διαχειρίσις: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2620

κ.λπ., αλλά αποβλέπει στο έλεος και τη λύτρωση όλων.

Ένα σπουδαίο θεολογικό συμπέρασμα από τον γενεαλογικό κατάλογο του Ματθαίου είναι επίσης ότι ο Θεός δεν ξεχνά τις υποσχέσεις Του, αλλά ότι μόνο Εκείνος γνωρίζει τον κατάλληλο καιρό για να τις πραγματοποιήσει. Ταπεινωση λοιπόν, μεταστροφή και προσευχή είναι το τρίπτυχο της σωτηρίας. Επιπλέον, αν και κυβέρνησαν το λαό του Θεού στην 1η περίοδο Κριτές (από τον Αβραάμ έως τον Δαβίδ), στη 2η ιστορική του περίοδο Βασιλείς (από τον Δαβίδ έως την μετοικεσία στην Βαβυλώνα) και στην 3η αρχιερείς (από την βαβυλώνιο αιχμαλωσία μέχρι την εμφάνιση του Χριστού), εν τούτοις δεν κατάφεραν τόσο επιφανείς διοικητές να αλλάξουν το ποιόν των ανθρώπων και να τους στρέψουν προς τα βέλτιστα, αφού μόνο ο Χριστός ως σαρκωθείς Θεός μπορεί να αλλάξει οντολογικά τους θέλοντας και ευσεβώς ζώντες πιστούς. Άλλωστε μοναδικά ο Χριστός κατέχει τις ιδιότητες του προφήτη, του ιερέα και του πνευματικού βασιλιά, χαρίσματα που χορηγούνται και σε μας με το μυστήριο του Χρίσματος.

«Ο ΙΑΚΩΒ ΕΓΕΝΝΗΣΕ ΤΟΝ ΙΩΣΗΦ, ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΛΕΓΕΤΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ» (δηλαδή χρισμένος από το Θεό Μεσσίας), μας ενημερώνει παρακάτω το ευαγγελικό κείμενο. Βλέπουμε εδώ μια αλήθεια που επαναλαμβάνεται και σε άλλα σημεία των ευαγγελίων, ότι δηλαδή ο Ιωσήφ δεν είναι παρά ο θετός πατέρας του Ιησού κατά τον νόμο, ο προστάτης της αγίας οικογένειας, διότι πατέρας του Χριστού είναι μόνο ο Θεός Πατέρας. Έτσι πολύ ωραία έχει διδαχθεί ότι ο Ιησούς στον Ουρανό έχει μόνο Πατέρα και στη γη έχει μόνο μητέρα, τη Θεοτόκο Μαρία. Μάλιστα λέγει καθαρά το ευαγγέλιο, «ΕΜΕΙΝΕ ΕΓΚΥΟΣ ΕΚ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΠΡΙΝ ΝΑ ΣΥΝΕΥΡΕΘΟΥΝ». Και κάποιοι εγείρουν αμφιβολίες, αλλά ή είναι ολιγόπιστοι ή κακόπιστοι. Διότι ο Θεός είναι παντοδύναμος και αν πιστεύει κανείς στην ύπαρξή του, πιστεύει και στην παντοδυναμία Του, διαφορετικά δεν πιστεύει πραγματικά.

Λέγει μάλιστα ο άγγελος στον Ιωσήφ: «Μη φοβηθείς να πάρεις μαζί σου τη Μαριάμ τη γυναίκα σου (κατά το νόμο), διότι το βρέφος που γεννήθηκε απ' αυτήν ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟ». Και «θα τον ονομάσεις, συνεχίζει, Ιησού, γιατί αυτός θα σώσει το λαό ΤΟΥ από τις αμαρτίες τους» (Ιησούς σημαίνει ο Γιαχβέ σώζει, και άρα ο Ιησούς που σώζει τους ανθρώπους είναι ο Γιαχβέ-Θεός). Ο άγγελος αποκαλύπτει στον Ιωσήφ τις αμφιβολίες του για να του αποδείξει την εκ Θεού γέννηση του Ιησού, και ότι όλα γίνονται σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού. Παραθέτει στη συνέχεια ο άγγελος και την προφητεία του Ησαΐα για τον Μεσσία, για να του φανερώσει ότι ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας: «Ιδού, Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΘΑ ΣΥΛΛΑΒΕΙ, θα γεννήσει υιό και θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ, που ερμηνεύεται “μαζί μας είναι ο Θεός”». Το δεύτερο αυτό όνομα ‘Εμμανουήλ’ δεν είναι στην πραγματικότητα όνομα, αλλά ιδιότητα, και επισημαίνει την πνευματική φύση του Ιησού, αποκαλύπτει την θεϊκή Του φύση, ότι είναι δηλαδή Θεός.

Κυριακή πριν από τη γέννηση του Χριστού (Ματθ. 1, 1-25)

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016 18:48

Συντάκτης: Διαχειρίσιτος: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2620

Τότε σηκώθηκε ο Ιωσήφ και έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου (να ακολουθούμε επομένως το θέλημα του Θεού ακόμη και αν δεν το καταλαβαίνουμε πολλές φορές) και πήρε εις τα ίδια την γυναίκα του «και δεν είχε καμία σχέση μαζί της. ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ γέννησε τον γιο της τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟ. Και του έδωσε το όνομα Ιησούς». Το «μέχρις ότου» είναι αραμαϊκός τρόπος έκφρασης και σημαίνει μια κατάσταση που δεν αλλάζει ποτέ, ότι δεν έγινε κάτι ποτέ, ΟΧΙ ΤΟ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕΤΑ. Λ.χ. αναφέρεται στο Β΄ Βασιλειών: «Η Μελχόλ, κόρη του Σαούλ, δεν γέννησε παιδί, μέχρις ότου πέθανε» (6,23). Δηλαδή, δεν γέννησε ποτέ παιδί. Διαιωνίζεται μια κατάσταση χωρίς να αλλάζει. Για τη λέξη ‘πρωτότοκος’ είπαν κάποιοι, που δεν γνωρίζουν την εβραϊκή σκέψη, ότι επακολούθησαν στη συνέχεια παιδιά από τον Ιωσήφ και τη Μαρία. Είναι τελείως αναληθές. Διότι πρωτότοκος ονομαζόταν το παιδί που γεννιόταν πρώτο, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ Η ΉΧΙ ΚΑΙ ΆΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ. Αλλά συχνά έχει και την έννοια του ΕΚΛΕΚΤΟΥ, του αγαπητού, του μοναδικού: «Τάδε λέγει Κύριος, υιός πρωτότοκος μου Ισραήλ» (Έξ. 4,22) και «Εκκλησία πρωτοτόκων στον Ουρανό» (Εβρ. 12,23) ονομάζονται οι χριστιανοί από τον απόστολο Παύλο.

Σκοπός λοιπόν της ευαγγελικής περικοπής, που άκρως περιληπτικά ερμηνεύσαμε, είναι να εξηγήσει στους αποδέκτες του ευαγγελίου ότι ο Χριστός ανήκει στο Ισραηλιτικό έθνος, ότι ανήκει στην ιστορία του λαού του από τους γονείς του, που κατάγονται από τη γενιά του Δαβίδ, αλλά ταυτόχρονα ότι δεν είναι μόνο άνθρωπος. Ήταν, είναι και θα μείνει πλήρης Θεάνθρωπος, ήτοι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, στο πρόσωπο του Υιού και Λόγου του Θεού. Πρόσωπο πάντως ιστορικό, θέλει να μας πει ο ευαγγελιστής, που εγκαινιάζει μια καινούρια εποχή αγάπης, ειρήνης και δικαιοσύνης.

Οι πρώτοι άνθρωποι σύμφωνα με την Γένεση, που δημιουργήθηκαν θαυματουργικά από το Θεό, απέτυχαν στον αγιαστικό προορισμό τους. Ο Χριστός όμως, που κι αυτός γεννήθηκε θαυματουργικά από το Άγιο Πνεύμα και την Παρθένο Μαρία, πέτυχε σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο να ακολουθήσει τελείως το θέλημα του Θεού Πατέρα του και να σώσει την ανθρωπότητα, διορθώνοντας το έργο του Αδάμ, απομακρύνοντας δια της εκκλησιαστικής μυστηριακής ζωής τη φθορά και το θάνατο από το μέλλον των ανθρώπων.

Παράλληλα, το ευαγγέλιο κάνει γνωστό τον ‘χαρακτήρα’ του αληθινού Θεού, που δεν είναι παρά Θεός της αγάπης, της θείας ευσπλαχνίας και αγνότητας, όχι τύραννος και εκδικητής Θεός, όπως είχαν συνηθίσει να τον θεωρούν πολλοί τότε. Ο ίδιος ο Θεός είναι που προσφέρει το αίμα Του υπέρ της σωτηρίας όλων. Δεν θυσιάζει τους ανθρώπους, αλλά αυτός θυσιάζεται οικειοθελώς για να τους λυτρώσει. Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα των Χριστουγέννων. Διότι τώρα πλέον κάθε παιδί του Θεού, δι’ υιοθεσίας Ιησού Χριστού, μπορεί να βιώσει εν τη ενότητι της εκκλησιαστικής κοινότητας την ειρήνη, την αλληλοϋποστήριξη, την

Κυριακή πριν από τη γέννηση του Χριστού (Ματθ. 1, 1-25)

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016 18:48

Συντάκτης: Διαχειρίστης: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2620

έμπρακτη προσφορά, την συναδέλφωση, την παραδείσια χαρά. Την αδελφοποίηση όλων εν τω συνδέσμω της πίστης (βλ. Νικολάου Σωτηρόπουλου, 'Το Ευαγγέλιο του Ματθαίου', εκδ. Ο Σταυρός, Αθ. 1981 / Σταύρου Φωτίου, 'Ορθόδοξα Μηνύματα', εκδ. Μ.Π. Γρηγόρης, Αθ. 2000 / Γεωργίου Πατρώνου, 'Κήρυγμα και Θεολογία', τ. β', εκδ. Αποστολικής Διακονίας, 2003).